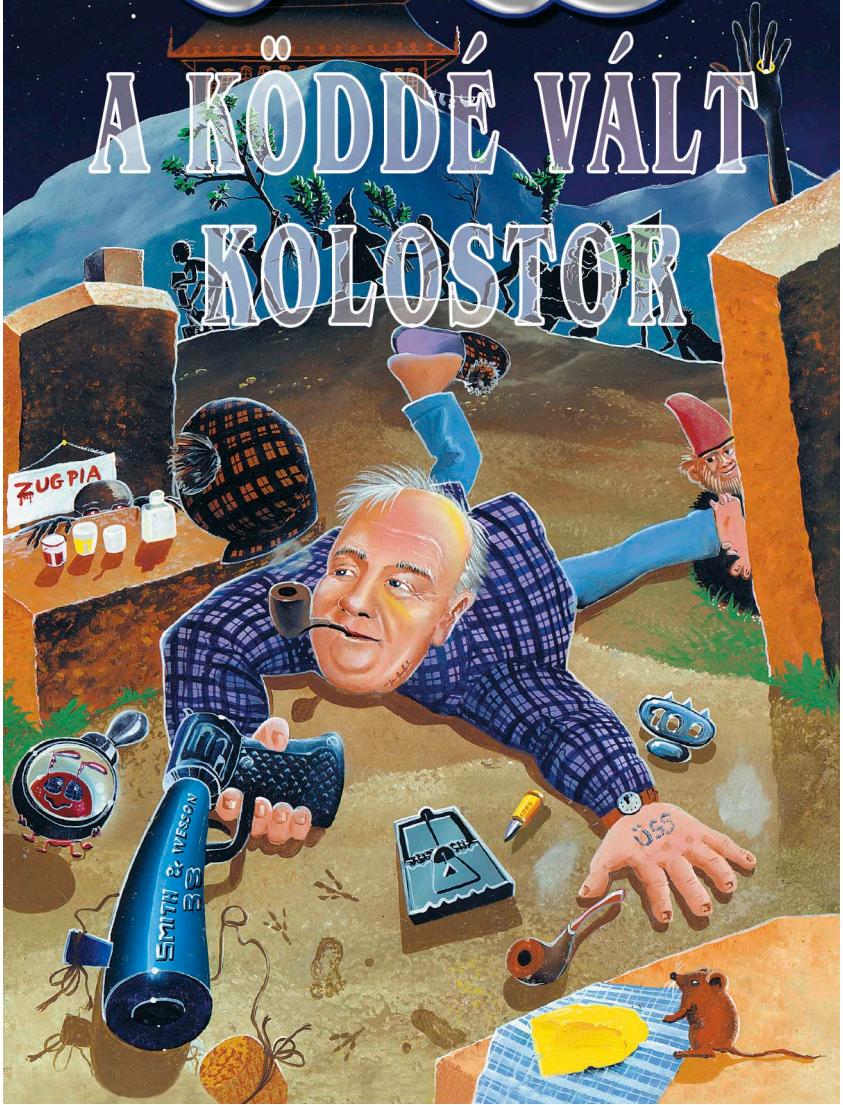


Leslie Waticel

A KODDÉ VÁLT KOLOSTOR



Leslie L. Laticel: A Köddé Vált Kolostor

Leslie L. Laticel
A Köddé Vált Kolostor
(Részlet)

(Részlet)

Excalibur Könyvkiadó

Leslie L. Laticel
A Köddé Vált Kolostor

© Leslie L. Laticel
Latyak-felső

Kiadja az Excalibur Kiadó
A kiadásért felel a Lalai Dáma

A borítón látható festményt Szűcs István alkotta meg

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt
Közreműködött még sokmindenben: Szilícium Grafika

ISBN: 978-615-5082-11-5

*Ajánlás:
Ajánlom ezt a könyvet
a nagy rinpócsénak,
Leslie L. Lawrencenek,
aki nélkül ez a paródia-
könyv nem jöhetett volna
létre.*

1. Wízentál megyében

Nedvesebb időt el sem lehetett volna képzelni.

Zuhogott az eső. Az út mentén a megáradt patak vize erőszakosan csörgedezve folydogált, és az árkot teljesen elöntve lassan áthömpölygött a teljesen elázott, tócsákkal borított műúton.

Időnként villám vágott az éjszakai égbolttba, a mennydörgés robaja és a kísérő fényeffektusok miatt teljesen átizzadt esőkabátom hátán lassan szivárgott lefelé a hideg veríték, melyet a megfeszített koncentráció sajtolt ki elcsigázott mirigyeimből.

Wízentál megyében voltam, a skót alföldön, ahol ilyenkor a hegyekből lezúduló víztömeg képes volt kétségbeesett parasztokat, bégető birkákat, üvöltő hegylakókat igen rövid idő alatt a magasból egészen idáig lemosni.

A kocsimban ültem és semmit sem láttam.

Csak vizet.

Ez pedig kifejezetten veszélyes tud lenni akkor, ha az ember ilyen nedves éjjelen autókázik.

De én nem féltém.

Nem volt szokásom.

Sokkal nehezebb helyzetekből is kivágtam már magam, amikor pedig nem sikerült, akkor segítségemre sietett a szerencse istenasszonya, akivel igen jó kapcsolatot sikerült kialakítanom.

Most sem aggódtam, bíztam a vakszerencsémben.

Az autóm teteje beázott. Az óvatosan vett kanyaroknál a tolótető mögött összegyűlt jeges víz időnként hidegzuhanyként ömlött az ingem és az izzadó hátam közötti keskeny részbe.

Ilyenkor felszisszentem.

Nem kiáltottam hangosan, nem. Hiszen úgy sem akadt senki, aki ezen az isten háta mögötti helyen meghallotta volna.

Egy nem működő ősi tibeti technika segítségével inkább tumó-hőt gerjesztettem, amely lehetővé tette, hogy a befolyó víz a rohamosan emelkedő testhőmérsékletem segítségével felmelegedjen, majd a kritikus hőmérsékletet átlépve elpárologjon, mintha sohasem gyúlt volna össze ekkora mennyiségben a hátamon és az alsónadrágomban.

A beázott és éppen ezért teljesen tönkrement fényszóró sötét fénnel világította meg az előttem folyó utat. Talán ez lehetett az oka, hogy a világon semmit sem láttam. Az ablaktörlőm időnként nyikorogva jajdult egyet. Egy ideje már egyáltalán nem működött, de a leégett motor ellenére, talán valamilyen különös belső készítetés miatt, időnként meg-megnyikorodult. Bár, az igazat megvallva amúgy sem vehettem volna túl sok hasznát, hiszen az ablaktörlő lapátok már réges-régen elkoptak. Ha jobban belegondolok, tulajdonképpen áldás volt, hogy a törlő nem működött, hiszen az út elején, amikor még időnként rendeltetésszerűen üzemelt, rettentően idegesített, hogy a kikapcsolhatatlan üzemmódban beragadt berendezés mennyire irritálóan hangosan karcolta előttem a törött szélvédőt, amelyen keresztül már egy ideje őrjítő szabályossággal csepegett homlokomra a víz.

Csepp, csepp, csepp.

- Az ördögbe! - mordultam fel. - Ez volt az egyik kedvenc kifejezésem, amióta megtanultam angolul. Régebben, amikor még csak egy kis közép-kelet-dél-európai kis ország nyelvét töröggettem, bizonyára sokkal cifrábbal rukkoltam volna elő.

Az autóm ebben a pillanatban ugrálni kezdett, rángatott, majd éppen a legrosszabbkor úgy döntött, leáll.

Szerettem ezt az autót. Több mint két hete volt már a birtokomban, és ezalatt az idő alatt - nyugodtan mondhatom - nagyon a szívemhez nőtt, életem része lett, akár egy családtag. Most valamiért mégis úgy éreztem, az autó nem igyekszik meghálálni azt a feltétlen bizalmat, amelyet eddig tápláltam iránta.

Nem volt más választásom, ki kellett szállnom.

Kinyitottam az ajtót.

A beömlő hideg víz kellemesen felfrissítette az arcomat, lágyan körülölelte a derekamat, mint egy hús angol szerető – például az akváriumban.

Amikor kiléptem, végre észrevettem, hogy az úton köd is van.

Méghezvá nem is akármilyen.

A leírhatatlanul rossz látási viszonyok miatt ilyen még bizonyára a helyiek sem igen láthattak. Előttem, mellettem, de még mögöttem is olyan sűrű fehér pára gomolygott, hogy szinte semmit sem láttam.

Kinyitottam a szemem, de valamiért akkor sem lett sokkal jobb a helyzet.

Kezdttem pánikba esni.

Rádásul éppen az imént beletoccsantam egy csúnya kis pocsolóba.

- Karramba de fityesz - suttogtam egy ósi tibeti átkot, mely valahonnan Spanyolországból származhatott. Közben minden erőmmel azon voltam, hogy végtelen önuralmat tanusítva ne kezdjek el vaktában lövöldözni a kezemben szorongatott, csőre töltött 38-as Smith and Wesson pisztollyal.

A cipóm a gondosan rákent vastag disznózsír réteg ellenére is teljesen átázott, pedig két fontot adtam érte egy londoni kínai piacon, ahol csak szakadár tajvaniak és emigráns tibetiek árulhattak.

Megfogadtam, hogy soha többé nem veszek ilyen drága cipőt, ezentúl inkább vízhatlan zoknira fogom költeni a pénzem. Esetleg otthon maradok a fürdőkádban, és veszek egy komplett búvárfelszerelést extra adag oxigénnel, hogy végre elmúljon a lelki világomra telepedő rosszkedvem.

Most, hogy már mindenem teljesen elázott, a lábaim is csendben csatlakozott ruházatom többi darabjához, melyek már hosszabb idő óta ezen állapotban csicsogtak.

Vízkereszt napja volt.

Nehéz éjszaka állt mögöttem. Órák óta vezettem már lépésben, közben semmit sem láttam, s azt sem tudtam, jó helyen járok-e vagy már végérvényesen eltévedtem. Időnként

negatív gondolatok cikáztak agyamban, például az, hogy talán már nem is a skót mélyföldön járok, hanem a Golf-áramlatban.

Néhány lépést tettem előre. Ez meglehetősen nehézséget okozott, hiszen a vízben járás jóval megerőltetőbbnek mutatkozott, mint a vízenjárás, amelyre sem a tibeti papok, sem én nem voltunk képesek, hiszen arrafelé csak hó volt, meg jakvajás tea. Néha még az sem – csak jak...

Idáig jutottam a kezdetleges töprengésben, amikor hirtelen a kocsim elejéhez értem. A motorháztetőn ütemesen kopogott az eső.

Közelebb hajoltam.

A kopogás megisméltődött.

- Szabad! - kiáltottam.

Senki sem válaszolt, de ez nem akadályozhatott meg engem abban, hogy ki ne nyissam.

A motorból hőenergia párolgott a levegőbe, majd egy menekülő halraj és egy villámsebeseen elcikázó, törpeangolna után szökőkútként tört elő valami a motorból, talán a hűtővíz, és megégette a nyakamat.

Sisteregve tapogattam meg a fájó testrészt.

Eszembe jutott, hogy a hűtővíz elnevezés ebben a pillanatban egyáltalán nem helytálló, de elhessegettem magamtól ezt a destruktív, önmarcangoló és negatív gondolatot, és igyekeztem pozitív emlékekre koncentrálni. Valamiért a tibeti áldozókés jutott eszembe, amivel annyira, de annyira szerettem piszkálgatni a fogamat vagy a körmeim alól a piszkot. De nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, hiszen soha nem hittem Freudnak, de még Jungnak sem, és igazából nem voltam elkötelezettje a pszichológiának.

Ez látszólag súlyosan ellentmondott annak, hogy ezúttal éppen ebben az ügyben utaztam ennyire messzire otthonomtól, amely – még önöknek sem árulom el –, hogy egy kis közép-kelet-európai államocskában volt valamikor...

Ebben a pillanatban az átláthatatlan és áthatolhatatlan ködben valami felbukkant előttem.

Lehetett vagy kétszáz mééterre.

Talán még messzebbre is.

Csoda hogy megláttam, pedig szürke volt, halovány, alig remegő, és ha nincs rajtam az éjjel is látó napszemüvegem, egészen biztos, hogy észre sem veszem.

Egy kísértet lebegett előttem.

Fehér csuhát hordott, mint a Ku-Klux-Klán tagok, hukk, és a karját időnként oldalsó és mellső középtartásba mozgatva fenyegetően viselkedett. Ismeretlen felépítésű hangképző szervrendszeréből ijesztően vibráló, fülsértően erős „hu-hu-hu-hu-húúúú” hangjelzést adott.

Még szerencse, hogy én nem hittem az ilyesmiben. Szilárdan állottam a természettudomány által megalapozott valóság talaján, és mereven elutasítottam minden olyan badarságot, amely ellenkezett a modern és értelmetlen vulgáris materializmus empirikusan igazolható eszrendszerével.

Ismét a jelenségre néztem. Fitymálóan megvontam a vállamat, majd kijelentettem, hogy ez úgysis csak egy hipohonder éjjeli bagoly, vagy legfeljebb egy közepes hallucináció lehet, amely abból adódhatott, hogy már jóideje nem vettem magamhoz egyetlen cseppet sem kedvenc skót whiskymből.

A jelenség láthatóan meghökkent. Egy kissé sértődötten sarkon fordult a levegőben, majd tropára ázott lebernyegével együtt tovaröppent.

Néhány bizonytalan lépést tettem előre. Az autó sötéten égő fényszórói egyáltalán nem világították meg előttem az utat. Ám, én mégis képes voltam nem mindennapi látásom segítségével megsejteni a víz alján elősejlő útjelből, hogy valami rettenetes történt.

Felordítottam, és legszívesebben széttéptem volna a térképemet, ha az már nem ázott volna úgysis ronggyá a szakadó esőben, darabjait pedig nem ragadta volna magával az a sáros, derékig érő ár, amelyben mindez idáig tocsogtam.

Tudtam, hogy miért tévedtem el.

Tudtam, hogy valahol egészen másutt járok, mint ahol most lennem kellene.

A megoldás ott cikázott agyszövetem neuronjaiban.
Mindez idáig keresztben haladtam az úton!